

Ο ΠΙΚΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

Tη̄ Demoiselle H....

Δὲν ἦταν, ὅταν μ' ὕνοιγες, Ξανθή μου, τὴν καρδιά σου.
 Καὶ λυπημένη μοῦ λεγες τὰ τόσα βάσανά σου.
 Καὶ μοῦ λεγες γαρούμενη γλυκὰ λογάκια τόσα,
 Δὲν ἦταν, νὰ χρυστάλλωνε στὸ στόμα μου ἡ γλῶσσα.
 Παρὰ μιὰ λέξι ποῦ τυχε πικρὴ νὰ ξεστομίσῃ,
 Καὶ τόση θλίψι μονομιᾶς στὴν ὅψι σου νὰ γύσῃ;

ε@ω

"Αγ. πίστεψέ το, ἀν πονῆς, ὅτι τὴν ὥρα 'κείνη,
 Ποῦ εἶδα πῶς ἐδάκρυζαν τὰ μάτια σ' ἀπὸ μένα,
 Μαζῆ σου ἔκλαιγα κ' ἔγώ, μὰ σὶ δικοί μου θρῆνοι:
 'Εσπάραξαν τὰ στήθη μου ποῦ σ' εἴχαν πληγωμένα!

Καὶ κάθε δάκρυ ποῦ ὑγραινε τὸ μαγικό σου βλέμμα,
 'Απ' τῆς καρδιᾶς μου, πίστεψε, πῶς ἔσταζε τὸ αἷμα! . .

ε@ω

Συννεφιασμένη μιὰ στιγμὴ σὸν εἶδα τὴν μορρή σου
 Κ' ἐν ὧ σὲ κύτταζα, μὲ μιᾶς ἐγάθης ἀπ' ἐμπρός μου,
 Καὶ τὴν καρδιά μου νόμισα πῶς ἔπαιρνες μαζῆ σου,
 Γι' αὐτὸ σιμά σου ἔτρεξα.... "Αγ. τὴν καρδιά μου δός μου,
 Δόσε μου, Κόρη, τὴν καρδιὰ ποῦ διόλου δὲν σοῦ φταίει,
 Τὰ χείλη μου σὲ πίκραναν, μ' αὐτὴ μαζῆ σου κλαίει.

ε@ω

Τώρα π' ὁ λόγος ἔφυγε ἀπ' τὰ χλωμά μου χείλων,
 Γιατὶ τὸν εἶπα μὴ ρωτᾶς, κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ:
 'Αγάπη ἀν τὸν ἔφερε στὰ χείλη μου ἡ ζήλια
 Θὰ μείνῃ πάντα μυστικὸ στοῦ στήθους μου τὰ βάθη!

Τώρα μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ, πρὶν φύγῃς γιὰ τὰ ζένα,
 Λησμόνησε τὸ λόγο μου, λησμόνησε καὶ μένα.

ε@ω

"Αχ όταν στὸ ταξιδί σου τοὺς στίχους μου διαβάζῃς,
Θέλω τὰ κύματ' ἄγρια στὸ πλοϊό σου ν' ἀφρίζουν·
Κ' ἐν φρόστερφάνωτα θὰ τὰ πικροκυπτάζῃς.
Τὸν ταραχμὸν τῆς μαύρης μου καρδιᾶς νὰ σου θυμίζουν!"

Κι' όταν στὴν ἄγρια θάλασσα τὸν πόνο μου γνωρίσῃς
Μπορεῖ νὰ μὴ μὲ λυπηθῆς, μὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃς!

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ.

Kαι ὅμως ἄλλοτε, πρὸ εἰκοσιπέντε
ἡ ἑτῶν, ἵτο δροσερὰ καὶ εὔχροος καὶ εὔχυμος,
ὤώς φρεμός σταφυλὴ πρὶν ἡ ἀποστραγγισθῆ εἰς
σταφίδα. Εἶχε δαψιλῆ τὴν κόμην, ἀνελλιπεῖς τοὺς ὄδον-
τας καὶ χνοῦν ρόδακίνου ἐπὶ διαφανοῦς ἐπιδερμίδος. Αἱ
παρειαὶ τῆς ἔβαφοντο, ως τὰ βόδα τοῦ Ἀποιλίου, καὶ
εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἀπήστραπτεν ὅλη ἡ μεθυστική, ἡ
γόνησσα, ἡ χαριτωμένη καὶ ἐπίφθονος τρέλλα τῶν δεκακοτόν
της ἑτῶν. Ἐπέτα, δὲν ἔβαδιζεν. Ἐκελάδει, όταν ώμιλει.
Ἡ φωνὴ τῆς ἀνεπάλλετο εἰς μυρίους θελκτικούς τόνους,
κατακηλούσα καὶ εἰςδύουσα μέχρι τῆς καρδίας. Καὶ αὐταὶ
ἄκρηι αἱ ἀνοησίαι τῆς τρελλῆς τῆς νεότητος εἴχόν τι τὸ
ἐπαγωγὸν καὶ ἐράσμιον. Οἱ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
τὴν ἐποιιόρκουν διὰ θαυμαστικῶν ἀκροστιχίδων. Οἱ
νυκτόβιοι κωμασταὶ διήρχοντα ἄλλεπάλληλοι ὑπὸ τὰ
παράθυρά της τονίζοντες φρυματικούς περιπαθῆ. "Οθεν διήρ-
χετο, ὅπου εὑρίσκετο, εἰς τὰς συναναστροφάς, εἰς τοὺς
χορούς, εἰς τὰ κέντρα τῶν περιπάτων, προσείλκυε βλέμ-
ματα ἀπληστα θαυμασμοῦ καὶ ἐπιθυμίας. Πρὸ τοῦ βω-